

Sygn. akt II CNP 69/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 27 marca 2014 r.
skargi Gminy Miasto P. Centrum [...] w P.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w P. z dnia 30 kwietnia 2013 r., sygn. akt IV Ca [...]
wydanego w sprawie z powództwa Gminy Miasto P. Centrum [...] w P.
przeciwko P. M.
o zapłatę,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy w P. oddalił powództwo Gminy Miasta P. skierowane przeciwko P. M. o zapłatę kary umownej w kwocie 6.234 zł z tytułu nieterminowego wykonania umowy łączącej strony. Sąd ustalił, że strony zawarły umowę na dostawę i montaż sprzętu sportowego do wyposażenia siłowni Centrum [...], które wykonawca miał przekazać zamawiającemu do dnia 2 grudnia 2011 r. Pozwany uchybił temu terminowi, jednakże było to wynikiem wprowadzenia w błąd pozwanego przez jedyne w kraju dystrybutora takiego sprzętu, twierdzącego, że sprzęt posiada, podczas gdy on sam oczekiwał na dostawę. Pozwany, po powzięciu wiadomości, że dochowanie terminu dostawy jest zagrożone, proponował powodowi, do czasu zrealizowania zamówienia, zamontowanie sprzętu o analogicznych parametrach, jednakże powód nie wyraził na to zgody. Oddalając powództwo Sąd Rejonowy wskazał, że zamówienie powoda obejmowało 51 pozycji, z czego 50 pozwany dostarczył zgodnie z warunkami umowy, natomiast w odniesieniu do sprzętu, o który chodziło, powód nie ponosił winy w jego nieterminowym dostarczeniu, ponadto proponując czasowe zamontowanie innego sprzętu, ale o analogicznych parametrach, dołożył więc wszelkich starań dla należytego wykonania umowy.

Apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego Sąd Okręgowy w P. oddalił wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2013 r. uznając, że żądanie zapłaty kary umownej było w okolicznościach sprawy pozbawione podstawy prawnej, w szczególności powód nie udowodnił, iż zasadnie odmówił zastępczego, czasowego, zamontowania urządzenia sportowego o podobnych parametrach technicznych.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego wniósł powód. Zarzucił naruszenie art. 144 w związku z art. 139 ust.1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r.- Prawo zamówień publicznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r., Nr 113, poz.759 ze zm.), art. 483 §1 w związku z art. 484 § 1 zd.1 k.c. oraz naruszenie przepisów postępowania to jest art. 213 § 2, art. 378 § 1 w związku z art. 328 § 2 i art. 386 § 1 k.p.c.

Zarzucając powyższe skarżący domagał się stwierdzenia, że wyrok Sądu Okręgowego jest niezgodny z powołanymi w skardze przepisami prawa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem prawnym służącym kontroli legalności zaskarżonego orzeczenia w związku z możliwością ubiegania się o przyznanie od Państwa (Skarbu Państwa) odszkodowania za szkodę wyrządzoną wydaniem prawomocnego orzeczenia (art. 417¹ § 2 k.c.). Wymaga to zbadania czy kwestionowane orzeczenie jest niezgodne z prawem. Orzeczenie niezgodne z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie nie tylko naruszające prawo, ale orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Stwierdzenie zatem niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia to nie tylko stwierdzenie jego obiektywnej bezprawności, lecz dodatkowo ocena, że orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 lipca 2006 r., I BP 1/06). W świetle powyższego skarga jest bezzasadna, gdy bez głębszych rozważań można uznać, że żadna ze wskazanych podstaw jej nie usprawiedliwia (por. postanowienia SN z 12 maja 2010 r., I BP 2/10, z 26 sierpnia 2008 r., III BP 4/08, nie publ.). W szczególności będzie to miało miejsce, gdy jest oczywiste, że orzeczenie nie jest niezgodne z prawem (postanowienie SN z 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/08, OSNP 2010, nr 1-2, poz. 13). Taka sytuacja miała miejsce w badanej sprawie, biorąc pod uwagę, że brak było podstaw do wnioskowania – i taki wniosek nie wynika też z ustaleń i ocen Sądów – iż propozycja pozwanego zamontowania na określony czas urządzenia analogicznego do zamówionego zmierzała do niedopuszczalnej, wobec jej

zawarcia w trybie przepisów o zamówieniach publicznych, zmiany umowy. Zaaprobowanie przez sąd takiej postawy pozwanego zmierzało jedynie do wykazania jego dobrej woli i to w sytuacji gdy, jak ustalił Sąd Rejonowy, a czego w toku instancji powód skutecznie nie zakwestionował, nienależyte wykonanie umowy polegające na opóźnieniu w dostawie umówionego elementu, było następstwem okoliczności, za które pozwany nie odpowiadał. Kara umowna, stanowiąca surogat odszkodowania, jest tymczasem należna wówczas, gdy jest spełniona przesłanka z art. 471 k.c., to jest niewykonanie/nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność.

W sytuacji więc gdy z bezpośredniego oglądu sprawy wynika, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia byłaby oddalona, ocenić należało, że w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c. jest ona oczywiście bezzasadna.

Z tych względów na podstawie art. 424⁹ k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

[aw]